

[Smørum.]

løse den Opgave, der i Lovforslagets § 3 paalægges dem.

Der staar i Lovforslagets § 3: „Hvert Aar inden 1. April, 1ste Gang i 1939, ansætter Vurderingsmyndighederne et aarligt Beløb, der skal betales som Grundskyld i det følgende Finansaar Grundskylden ansættes til den gennem Tilbud og Efterspørgsel fremkomne Pladsværdi for Jord i ubebygget Stand.“ At Ansættelsen af Pladsværdien, som det kaldes i Lovforslaget, er rigtig, saaledes at hver enkelt Grundbesidder kommer til at betale netop sin forholdsmæssige Part, hverken mere eller mindre, maa dog være meget vigtig for hele Reformen, og jeg kunde derfor ønske at faa lidt at vide om, hvorledes Retsforbundet mener, at Vurderingsmyndighederne skulde kunne løse denne Opgave.

Saa ønsker jeg kun at tilføje, at Grundskylden har mit Parti været Tilhænger af og arbejdet for, længe før Retsforbundet blev til; men der er den Forskel paa vor og paa Retsforbundets Opfattelse af Grundskyldsproblemet, at medens Retsforbundet mener, at det er praktisk muligt med eet Slag at gennemføre fuld Grundskyld, saa mener vi, at denne Reform som saa mange andre store og dybtgaaende Reforme maa tages Stykke for Stykke. I Overensstemmelse med denne Opfattelse har mit Parti været med til at gennemføre Grundskylden til Staten i 1922, i 1926 den kommunale Grundskyld, i 1933 Loven om Grundstigningsskyld og sidst Grundskylden til den mellemkommunale Udligningsfond. Jeg har ønsket at pege paa denne Udvikling for at vise, at medens Retsforbundet kan nøjes med en Gang imellem at demonstrere for Grundskyldsiden, saa gør vi andre det mere stilfærdige, men ogsaa meget mere nyttige Arbejde for at videreføre Grundskyldslovgivningen.

Jeg har en Gang før paa mit Partis Vegne udførligt udtalt mig om Forslag fra Retsforbundets Side af samme Karakter som dem, der er til Behandling her i Dag, og jeg kan henholde mig til de Udtalelser, som jeg dengang fremsatte. Jeg ønsker kun til Slut at sige, at naar jeg ikke kan anbefale Forslaget, er det ikke, fordi mit Parti ikke anerkender det danske Folks Ligeret til Grundværdierne, men fordi vi anser Lovforslaget for praktisk uigennemførligt.

Knud Kristensen: Det her foreliggende Forslag er jo et Forslag, som er fremsat fra privat Side, og jeg finder derfor ikke, at der er saa megen Grund til

at beskæftige sig saa meget med de tekniske Enkeltheder, da det er en given Sag, at saadanne tekniske Enkeltheder meget vanskeligt kan udformes fra privat Side, naar man ikke har Administrationen til sin Raadighed, paa en saadan Maade, at man ikke med meget stor Virkning kan kritisere Teknikken og i det hele taget den praktiske Opbygning af det. Jeg finder egentlig heller ikke, at det er helt rigtigt af Rigsdagen at drøfte et saadant Forslag og blot sige, at det kan henvises til en siddende Kommission, hvor man jo meget let kan tænke sig, at den Behandling, det der faar, bliver af en noget lignende Karakter som den, der er indledet her, at man tager overlegent paa Spørgsmaalet og i øvrigt afviser det.

De Tanker, som her er fremsat, tiltaler mange. Jeg forstod ogsaa, at den ærede Ordfører for det største Parti, Socialdemokratiet, egentlig bekendte sig til selve Princippet i Forslaget; det var den praktiske Udformning, den tekniske Opbygning, han var imod. Som jeg allerede har udtalt, mener jeg slet ikke, at det er Teknikken, der er afgørende her, for er man enig i selve Princippet, maa man jo være interesseret i at faa den tekniske Opbygning rigtigt tilrettelagt og yde et Medarbejderskab derfor.

Naar jeg er imod det foreliggende Lovforslag, er det ikke af tekniske, men af principielle Grunde, og jeg skal søge her at begrunde min Opfattelse. I § 1 i det første af de Lovforslag, vi her har til Behandling, Forslag til Lov om det danske Folks Ligeret til Grundværdierne, staar der, at denne Ret opnaas ved, at hele Grundværdien inddrages til det offentlige gennem Paaligning af en gennem Vurdering fastsat aarlig Afgift som Grundskyld. Dette Princip kan jeg ikke erkende Rigtigheden af under de nuværende Forhold, og jeg skal sige hvorfor. Hvis det var saaledes, at vi i Dag drog ind i Danmark, som Jøderne i sin Tid drog ind i det forjættede Land, kunde der være Tale om, at ingen havde Forrettighed eller Særrettighed fremfor andre til denne Jord. Men i et gammelt Samfund, hvor der gennem Aarhundreder er sket Køb og Salg, hvor nogle har solgt deres Ret, medens andre har købt en saadan Ret eller har faaet den ved Arv, idet nogle har overtaget Gaarden, medens andre har faaet Obligationer eller Penge eller Uddannelse, kan man ikke bagefter komme og sige, at alle har lige Ret til Jorden. Det vil jeg anse for fuldkommen urigtigt.